

Simion CARP, doctor în drept, conferențiar universitar,
rector al Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI

Cornel OSADCII, lector superior al Catedrei „Drept penal și criminologie”
al Academiei „Ștefan cel Mare” a MAI, master în drept

COOPERAREA POLIȚIENEASCĂ ȘI A ALTOR ORGANE DE DREPT ÎN DOMENIUL CONTRACARĂRII CRIMINALITĂȚII TRANȘNAȚIONALE PRIN PRISMA DREPTULUI PENAL EUROPEAN

European Criminal Law is a set of juridical norms established by Communitarian Conventions to protect the order and legality within UE and sanctions the offences that violates the rules and principles of communitarian Law.

În ultimul timp în cercurile științifice europene se ridică adesea întrebarea despre necesitatea formării și întăririi concepției spațiului european de drept penal pe calea „propulsării dezvoltării dreptului la nivel european”,^[1] care la rândul său are și va continua să aibă influență asupra mecanismelor aplicării dreptului material și procesual în cadrul sistemelor de drept ale statelor-membre ale Uniunii Europene.

Cinci determinante ale dreptului penal european sunt deja evidențiate în cadrul competenței înguste, și anume: sistemul de drept de reglementare a Uniunii Europene care are un caracter preponderent administrativ-penal (de exemplu, unele domenii de reglementare a concurenței, mecanismele cu privire la antiacțiunea și influența escrocheriei financiare); dispozițiile organelor împuternicite¹ ale Comunităților Europene/ Uniunii Europene referitoare la utilizarea sau la neutilizarea dreptului penal european; mecanismele europene de colaborare în domeniul dreptului penal; proiectul „Corpus Juris” încearcă să definească „infraacțiunea europeană” și standardele europene cu privire la procesul penal și

¹ Consiliul Uniunii Europene, conform tezelor Tratatului cu privire la Uniunea Europeană, este organul legislativ și realizează împuternicirile legislative concomitent cu Parlamentul European, își coordonează manifestările statelor-membre ale Uniunii Europene și ia măsuri necesare în domeniul colaborării polițienești și juridice cu privire la chestiunile de drept penal. Parlamentul European joacă un rol important în procesul legislativ european: împreună cu Consiliul Uniunii Europene adoptă acte normative de drept referitoare la chestiuni cum ar fi piața internă, apărarea intereselor consumatorilor etc., Comisia Europeană deținând dreptul de inițiativă legislativă. Consiliul Europei la inițiativa statelor-membre sau la inițiativa Comisiei Europene ia o poziție comună, hotărâri de profil și elaborează convenții cu privire la colaborarea polițienească și judiciară referitoare la întrebările de drept penal.

activitatea de ocrotire a normelor de drept ce se referă la Convenția Europeană privind Drepturile Omului și a instrumentelor asemănătoare de ocrotire de drept.

La momentul actual pot fi determinate cinci componente de bază potențiale (elemente de structură) ce formează dreptul penal european:

1. dreptul administrativ penal european (restricțiile dreptului Uniunii Europene și regulile procesuale, numite din motive formale de drept și din motive politice „de drept administrativ” și nu „de drept penal”);

2. normele europene de drept ce se referă la dreptul penal și dreptul procesual-penal, care în general cer de la sistemele de drept penal național să realizeze anumite măsuri într-un mod anume (de obicei, normele dreptului Uniunii Europene sunt cele care au obligații pozitive (normele de drept penal trebuie să fie folosite) sau care au restricții negative (normele de drept penal nu trebuie să fie folosite));

3. mecanismele de colaborare privitoare la problemele de drept penal, în special privind ajutorul reciproc în procesul anchetării infracțiunilor, examinarea judiciară a cauzelor penale, executarea pedepselor;

4. sistemul potențial al „dreptului penal european” ideea *CORPUS JURIS*;

5. normele dreptului european ce reglementează mecanismele aplicării dreptului penal și ale dreptului procesual-penal la nivel național (de exemplu, Convenția Europeană privind Drepturile Omului). [2]

În ciuda afirmațiilor de mai sus, dreptul penal european include în structura sa actuală șase elemente de bază, care în totalitatea lor formează o premisă reală de cooperare europeană în cadrul problemelor de drept penal și procesual-penal european, ceea ce le deosebește de structurile prezentate mai sus prin faptul că ele sunt deja implementate în practică, și anume:

Cooperarea polițienească și lupta împotriva crimei organizate. Titlul VI din Tratatul asupra Uniunii Europene, denumit „Cooperarea polițienească și judiciară în materie penală”, are ca obiectiv prevenirea și combaterea: rasismului și a xenofobiei, terorismului, traficului de ființe umane, infracțiunilor săvârșite împotriva copiilor, traficului de droguri, traficului de arme, corupției și fraudei.

Noul titlu prevede o mai strânsă cooperare între forțele de poliție, autoritățile vamale și judiciare atât direct, cât și prin Oficiul European de Poliție (Europol) și, acolo unde este necesar, armonizarea legislației penale din statele membre. Consiliul UE continuă să joace un rol de conducere în cadrul acestui pilon, iar unele din instrumentele aflate la dispoziția sa s-au perfecționat: pozițiile comune și convențiile au fost menținute, dar acțiunile comune au fost înlocuite de două instrumente noi: deciziile și deciziile-cadru. Mai mult, *acquis-ul Schengen*, dezvoltat de unele state membre într-un cadru interguvernamental, care include și cooperarea polițienească și judiciară, urmează să fie integrat în cadrul Uniunii Europene în viitorul apropiat.

Ideea unui Oficiu European de Poliție a fost lansată pentru prima oară cu ocazia Consiliului European de la Luxemburg, din 28 și 29 iunie 1991. Planul de atunci avea în vedere înființarea unui nou organism, care să ofere cadrul necesar pentru dezvoltarea colaborării organelor de poliție din statele membre ale Uniunii pentru prevenirea și combaterea pe plan internațional a crimei organizate, inclusiv

a terorismului și a traficului de droguri. Convenția prin care s-au pus bazele Europolului a fost semnată în iulie 1995 și a intrat în vigoare la 1 octombrie 1998.

Tratatul de la Amsterdam conferă Europolului o serie de sarcini: coordonarea și implementarea investigațiilor specifice întreprinse de autoritățile statelor membre, dezvoltarea unei competențe de specialitate, pentru a ajuta statele membre în investigațiile lor în domeniul crimei organizate, precum și stabilirea de contacte cu procurorii și anchetatorii specializați în combaterea crimei organizate. [3, pag.18]

Oficiul European de Poliție, cu sediul la Haga, a devenit operațional de la 1 iulie 1999 și are competențe în combaterea terorismului și a falsificării banilor. Europolul este organul Uniunii Europene de urmărire penală care se ocupă de domeniul criminalității. Misiunea sa este de a îmbunătăți eficiența și cooperarea dintre autoritățile competente ale statelor membre în prevenirea și combaterea formelor grave ale criminalității organizate internaționale și spălarea banilor. Misiunea Europolului este aducerea unei importante contribuții la măsurile de urmărire penală ale Uniunii Europene împotriva criminalității organizate și, mai ales, împotriva organizațiilor criminale participante.

Europolul sprijină activitățile statelor membre, mai ales la urmărirea penală a traficului ilegal de droguri, rețelelor ilegale de imigrare, terorismului, traficului ilegal cu autovehicule, falsificării de bani (falsificarea monedei Euro) și a altor mijloace de plată, spălării banilor. În afară de acestea, prioritățile Europolului mai includ infracțiunile comise împotriva persoanelor, infracțiunile financiare și cele comise prin Internet. Acestea se aplică acolo unde sunt implicate structuri criminale organizate și unde sunt afectate două sau mai multe state membre.

Europolul susține statele membre prin următoarele măsuri: promovarea schimbului de informații, în conformitate cu legislația națională, între ofițerii de legătură ai Europolului (ELOs). Aceștia sunt detașați la Europol de către statele membre, ca reprezentanți ai diferitor organe naționale de urmărire penală; furnizarea analizelor operaționale pentru susținerea activităților statelor membre; generarea de rapoarte strategice (de exemplu, aprecierea pericolului) și analize ale criminalității de către Europol pe baza informațiilor și cunoștințelor furnizate de statele membre, respectiv obținerea de informații din alte surse și punerea la dispoziție a cunoștințelor de specialitate și sprijinului tehnic pentru investigații și operațiuni desfășurate în cadrul Uniunii Europene, sub controlul și responsabilitatea legală a statelor membre implicate. Europolul activează și pentru promovarea analizei criminalității și armonizării metodelor de investigare în statele membre.

Pentru o mai eficientă combatere a criminalității, organizate în context transfrontalier în cadrul Uniunii Europene, Consiliul European de la Tampere din octombrie 1999 a decis crearea unei divizii (EUROJUST), compusă din procurori naționali, magistrați, ofițeri de poliție, detașați din fiecare stat membru. Această divizie are ca sarcină facilitarea coordonării autorităților judiciare naționale și sprijinirea investigațiilor în cazuri de crimă organizată, trafic de droguri etc.

Lupta împotriva fraudei și a corupției are temeuri juridice diferite,

ambele fiind amendate de Tratatul de la Amsterdam: articolul 29 din Tratatul asupra Uniunii Europene cere o „cooperare sporită între forțele de poliție, autoritățile vamale și alte autorități competente din statele membre, direct și prin intermediul Europolului” în acest domeniu, iar articolul 280 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană se referă la activități care afectează interesele financiare ale Comunității. Astfel, Consiliul și Parlamentul European au puterea de a adopta măsuri în cadrul procedurii de codecizie, după consultarea Curții de Conturi.

La 26 iulie 1995, s-a semnat o Convenție pentru protecția intereselor financiare ale Comunității, ca un instrument în cadrul pilonului III.[4] Scopul său principal este ca legislația penală a statelor membre să includă ca infracțiune fraudă împotriva intereselor financiare ale Comunității. Din anul 1988, urmărirea acestui tip de fraudă a fost în sarcina Grupului de Acțiune al Comisiei Europene pentru prevenirea fraudei, transformat începând cu 1 iunie 1999 în Oficiul European Antifraudă (OLAF). Oficiul își îndeplinește misiunea, desfășurând în mod independent investigații interne și externe. El organizează cooperarea dintre autoritățile competente ale statelor membre pentru a le coordona activitatea, oferindu-le suportul și know-how-ul necesar activității lor.

În ceea ce privește stabilirea unui sistem de legi penale pentru fraudele transnaționale, precum și numirea unui procuror european, Comisia Europeană a elaborat, în decembrie 2001, o carte verde pe această temă, iar crearea acestei funcții este deja prevăzută în proiectul Tratatului instituind o Constituție pentru Europa.

Combaterea drogurilor. Pentru a concretiza mai repede cooperarea poliției europene, așa cum este ea definită în Titlul VI al Tratatului asupra Uniunii Europene, în ianuarie 1993, a fost înființat Centrul european pentru urmărirea drogurilor și a dependenței de droguri. Scopul principal al acestui centru a fost combaterea traficului de droguri și a activităților de spălare a banilor asociate acestuia. Ulterior, mandatul său a fost lărgit pentru a include și măsuri de combatere a traficului cu substanțe radioactive și nucleare, a rețelilor de imigrare clandestină, a traficului ilegal cu autoturisme și a spălării banilor proveniți din astfel de delictе. Mai târziu, la toate acestea s-a adăugat și combaterea traficului cu ființe umane.

Oficiul European de Poliție (Europol) are, din octombrie 1998, sarcina de a lupta împotriva drogurilor. Lupta împotriva drogurilor este unul din domeniile incluse în Titlul VI din Tratatul asupra Uniunii Europene. Consiliul European a subliniat importanța rezolvării problemei drogurilor și a adoptat Strategia europeană împotriva drogurilor, în perioada 2000-2004, chiar înaintea Consiliului European de la Helsinki (decembrie 1999).

Lupta împotriva spălării banilor. În ceea ce privește legislația comunitară în domeniul controlului și luptei împotriva spălării banilor, directivele 91/308/CEE și 97/2001/CE sunt documentele-cadru care reglementează acest domeniu. Directiva Consiliului nr. 91/308/CEE, adoptată la 10 iunie 1991, referitoare la prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor, stabilește obligația pentru toate statele membre ale Uniunii Europene de a lua măsuri în vederea diminuării acțiunilor de spălare a banilor și de a urmări acele tranzacții financiare ce presupun sume mai mari de 15 000 ECU (unitatea de cont europeană,

la nivelul anului 1991). Directiva a dat și un termen statelor pentru a-și pune în acord legislația națională cu prevederile comunitare în domeniu, termenul fiind 1 ianuarie 1993.[5, pag. 374]

Directiva nr. 97/2001/CE a Parlamentului European și a Consiliului modifică Directiva nr. 91/308/CEE și se referă tot la prevenirea utilizării sistemului financiar, în scopul spălării banilor. Prin acest act, s-a dorit să se răspundă necesității cooperării strânse între statele membre, în vederea reducerii utilizării sistemului financiar, în scopul spălării de bani. Actul păstrează obligativitatea monitorizării tranzacțiilor financiare cu sume mai mari de 15 000 euro, iar pe de altă parte, sunt introduse reguli stricte privind sumele din cazinouri, de la jocurile de noroc etc., ce ar putea proveni din activități ilicite. În vederea prevenirii situațiilor de spălare de bani, statele sunt obligate să coopereze și să adopte legislația necesară în acest sens.

Cooperarea judiciară în materie penală. Tratatul asupra Uniunii Europene a adăugat o nouă dimensiune construcției comunitare, și anume, cooperarea în domeniul justiției și afacerilor interne. Având în vedere că unul din obiectivele Uniunii Europene este realizarea unei piețe interne europene fără frontiere, statele membre au luat în considerare elaborarea unor măsuri de securitate pentru eventualele amenințări la siguranța ordinii publice și a libertăților fundamentale, rezultat al liberei circulații a persoanelor. În această privință, Titlul VI al Tratatului Uniunii Europene – Justiție și Afaceri Interne – are în vedere realizarea unui spațiu comun de justiție și cooperare, ce trebuie îndeplinit în vederea realizării pieței comune. Libera circulație a persoanelor, eliminarea controalelor la frontierele interne, lupta împotriva crimei organizate, a traficului de droguri și cooperarea juridică în materie civilă și penală constituie o parte a unui concept mult mai larg, cel de piață internă – ce nu poate fi realizată în condițiile existenței unor frontiere interne și a restricționării circulației indivizilor.

Cooperarea juridică în materie penală face parte împreună cu politica de cooperare polițienească din cel de-al treilea pilon al Uniunii Europene – Justiție și Afaceri Interne. La nivel comunitar, există câteva reglementări-cadru privind cooperarea judiciară în materie penală. Pentru a proteja dreptul suveran al statelor membre în privința incriminării și sancționării infracțiunilor, Titlul VI al Tratatului Uniunii Europene – Justiție și Afaceri Interne – nu prevede aceleași tipuri de acte normative, ca în cazul pieței interne unice, precum regulamentul sau directiva, ci acte specifice, fie dreptul internațional (convenții), fie acte noi (decizii și decizii-cadru), ce au caracteristici specifice în dreptul intern al statelor membre ale Uniunii Europene. Așa se face că legislația-cadru la nivel comunitar în domeniul cooperării în materie penală este dată, în majoritatea cazurilor, de convenții internaționale.

Convenția europeană de asistență judiciară în materie penală, adoptată la Strasbourg la 20 aprilie 1959, și Protocolul adițional la această Convenție, din 17 martie 1978, stabilesc modalitatea de realizare a asistenței juridice în materie penală, organele competente să primească cereri de asistență judiciară formulate în temeiul Convenției, precum și cheltuielile ocazionate de îndeplinirea cererilor de asistență.[6]

Convenția europeană privind extrădarea, încheiată la Paris la 13 decembrie

1957, și Protocoalele sale adiționale încheiate la Strasbourg la 15 octombrie 1975 și 17 martie 1978, prevăd modul de realizare a extrădării de către un stat membru a propriilor săi cetățeni către un alt stat membru pe teritoriul căruia cetățenii respectivi au săvârșit fapte penale.

Convenția europeană privind transferul persoanelor condamnate, adoptată la Strasbourg la 21 martie 1983, și Protocolul adițional la această Convenție adoptat tot la Strasbourg, la 18 decembrie 1987, reglementează transferul persoanelor condamnate în străinătate. [7]

Convenția europeană privind transferul de proceduri în materie penală, adoptată la Strasbourg la 15 mai 1972, stabilește autoritățile competente să primească și să urmărească soluționarea cererilor de transfer de proceduri în materie penală, atât pentru cele formulate în faza de urmărire penală, cât și pentru cele formulate în faza de judecată.

Convenția penală privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999, conține pe lângă aspecte de drept substanțial și norme procedurale, care privesc asistența judiciară internațională în domeniul penal. Astfel, statele au obligația de a-și acorda ajutor reciproc, asistență în combaterea infracțiunilor de corupție.

La nivelul Uniunii Europene sunt o serie de convenții care reglementează cooperarea statelor în materie penală. Astfel, sunt în vigoare: Convenția privind procedura simplificată a extrădării între statele membre, adoptată la 10 decembrie 1995, Convenția Uniunii Europene privind extrădarea între statele membre, adoptată la 27 septembrie 1996, Convenția referitoare la asistența judiciară în materie penală, adoptată la 29 mai 2000, Protocolul Convenției de asistență judiciară în materie penală din 16 octombrie 2001 și Decizia-cadru a Consiliului European din 13 iunie 2002, privind mandatul european de arestare și procedurile de remitere între statele membre. Toate aceste acte normative constituie cadrul reglementărilor în materie de cooperare juridică penală la nivel european, instituind reguli comune tuturor statelor în vederea realizării coeziunii politice și de cooperare juridică.

Implementarea *Corpus Juris* în statele membre – prevederi penale pentru protecția veniturilor europene.

Urmare a inițiativei Comisiei Europene, în perioada 1995-1996, un grup de experți a lucrat sub coordonarea doamnei Mireille Delmas-Marty la proiectul *Corpus Juris* privind dreptul penal general și procedura penală. Scopul acestui studiu a fost elaborarea unui număr de principii directe privind protecția în dreptul penal al intereselor financiare ale Uniunii Europene, în cadrul spațiului juridic european.

Scopul acestui grup nu a fost acela de a elabora un model de cod penal sau cod de procedură penală. Versiunea în limba engleză și franceză a *Corpus Juris* a fost publicată în 1997 și din acel moment a fost disponibilă în majoritatea limbilor europene.[8] Aceste propuneri au fost discutate în cadrul unor conferințe și au atras atenția presei și a mediului politic. *Corpus Juris* a îndeplinit o funcție: a declanșat o dezbatere publică privind rolul dreptului penal general și procesual în integrarea europeană.

Ce propune *Corpus Juris*, în esență, este un regim mixt: elementele naționale

și cele comunitare sunt combinate astfel încât statele membre, și nu Uniunea Europeană, să poată aplica legislația penală. În vederea protejării intereselor financiare ale Uniunii Europene, în cadrul *Corpus Juris* sunt prevăzute opt infracțiuni, cu pedepsele aferente:

1. Infracțiuni săvârșite de orice persoană:

- *frauda ce afectează interesele financiare ale comunităților europene și infracțiunile asimilate;*

- *frauda în materie de încheiere de tranzacții;*

- *spălarea banilor și tăinuirea;*

- *asocierea infractorilor.*

2. Infracțiuni săvârșite de către oficiali:

- *corupția;*

- *deturnarea de fonduri;*

- *abuzul în serviciu;*

- *divulgarea secretelor de serviciu.*

Privind conducerea anchetei, este propusă înființarea unui minister public european (MPE), această instituție cuprinzând un procuror general european (PGE) și procurori europeni delegați (PED) în statele membre. Ministerul Public European² are competență în conducerea anchetei pe întreg teritoriul Uniunii Europene. Puterile Ministerului Public European sunt din acest motiv transferate statelor membre. Aceste puteri sunt identice în toate cele 24 state membre ale Uniunii Europene.

În perioada actelor premergătoare, controlul judiciar este exercitat de către un judecător independent și imparțial, numit „judecător de libertăți”, ce va fi numit de către fiecare stat membru. Infracțiunile prevăzute în *Corpus Juris* sunt judecate de către instanțele naționale.

Corpus Juris prevede numai regulile legale privind principiul controlului judiciar și principiul procedurilor „contradictorii”. Regimul mixt promovat de *Corpus Juris* conține propuneri ce au ca scop îmbunătățirea eficienței și a gradului de protecție juridică permise de sistemele naționale de drept penal și de procedură penală, în cadrul unui spațiu juridic european și în perspectiva protejării veniturilor europene. Pentru a atinge acest scop, am căutat numitori comuni în cadrul diferitor sisteme tradiționale de drept ale statelor membre. Propunerile ce au rezultat au consecințe importante pentru legislația penală internațională. În locul unui model clasic de cooperare interstatală (cooperare judiciară, extrădare etc.), am ales un model de legislație penală ce se bazează pe principiul teritorialității

² Ministerul Public European este o autoritate a Comunității Europene, responsabilă pentru investigarea, urmărirea penală, trimiterea în judecată, instrumentarea cazului în instanță și punerea în executare a hotărârilor judecătorești pentru infracțiunile definite mai sus (articolele 1–8). Este independent atât față de autoritățile naționale, cât și față de instituțiile comunitare. Ministerul Public European este format dintr-un procuror general european (PGE) ale cărui birouri sunt în Bruxelles și procurori europeni delegați (PED) ale căror birouri se află în capitala fiecărui stat membru, sau în orice alt oraș unde se află instanța competentă, în conformitate cu articolul.

europene: mandatele europene de arest preventiv, investigații ce se desfășoară în spațiul european, transferul persoanelor arestate etc.

Armonizarea legislației penale și a procedurii penale rămâne un subiect sensibil din punct de vedere politic, asemenea integrării regionale în materie de drept penal, provocând reacții divergente atât în cercurile politice, cât și în cele juridice.

Autoritățile politice din statele membre sunt conștiente că integrarea europeană implică noi provocări pentru sistemul penal și necesită reforma acestuia. Acest lucru a dus la un nou Pilon Trei și la solicitarea în Tratatul de la Amsterdam a unui spațiu de libertate, securitate și justiție. Unii vor spune că instrumentele existente sunt suficiente, iar problemele actuale pot fi remediate cu ajutorul Convențiilor Pilonului Trei privind cooperarea, odată ce aceste convenții sunt ratificate.

Fără îndoială, se va spune că acest *Corpus Juris* presupune reforme constituționale profunde în statele membre, precum și reforme ale codurilor penale, ale codurilor de procedură penală și ale modului de organizare a sistemului judecătoresc.

În rezoluțiile sale din 12 iunie și 22 octombrie 1997, Parlamentul European a solicitat Comisiei întocmirea unui studiu privind fezabilitatea proiectului *Corpus Juris*. Unitatea de Coordonare a Luptei împotriva Fraudei (UCLAF)³ din cadrul Comisiei Europene a finanțat acest studiu privind consecințele *Corpus Juris* (suivi du *Corpus Juris*). Acest studiu a analizat posibilul impact al *Corpus Juris* asupra situației actuale a legislației naționale, din punctul de vedere al necesității de punere în aplicare a *Corpus Juris* și condițiile necesare pentru fezabilitatea recomandărilor acestuia. *Corpus Juris* caută să asigure o protecție eficientă, disuasivă și proporționată a intereselor Comunității, în conformitate cu obligațiile Tratatului.

Bibliografie

1. H. F. M., Crombag, *On the europeanisation of criminal procedure*, Common law of Europe and the Future of legal education, 1992.
2. Constantin Valentin, *Documente de baza ale Comunitatii și Uniunii Europene* - ediția a 2-a, Iași, Polirom, 2002.
3. Ion Filipescu, Fuerea Augustin, *Drept instituțional comunitar european*, ediția a 5-a, Editura ACTAMI, București, 2000, p.18.
4. „Al treilea pilon al Uniunii Europene”// Revista, București, 2004.
5. Christopher Harding, Profesor of Law, University of Wales, Abrystwyth. Exploring the intersection of European law național criminal law, *European Law Review* 2000 25 August; p. 374-390.
6. Peter Alex, *Alibreht and Ștefan Braun Deficiencies in the development of European Criminal Law*, 1999.
7. Chrietoper Harding, *European Rcgimes of Crime Control: Objecmes, Legal Bascs and Accountability*, Maastricht Journal of European Comparative Law, 2000.
8. *Corpus Juris introduce prevederi de protejare a intereselor financiare al Uniunii Europene*, sub coordonarea doamnei Mireille Delmas-Marty, Economica, Paris, 1997.

³Redenumită OLAF (Oficiul de luptă antifraudă); Decizia Comisiei, Reglementarea 1073/99 și 1074/99 și Acordul Interinstituțional, OJ L 136 din 31.05.1999.